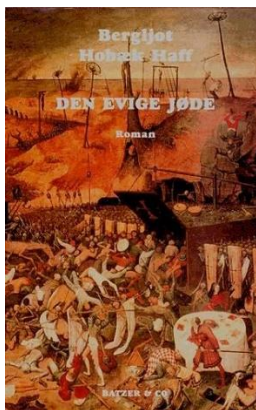

Bog anmeldelse:

Bergljot Hobæk Haff regnes som en af de største norske forfattere de sidste halvtreds år. Hun har fået et hav af priser og to gange været indstillet til Nordisk Råds Litteraturpris. *Den evige jøde*, der udkom i Norge i 2002, er hendes 15. roman og fortæller historien om den evigt omvandrede jøde. Han som ifølge myten skal vandre hvileløst omkring indtil Messias stiger ned fra himmelen og udfrier sit udvalgte folk.

Skuepladsen er 1500-tallets Europa, renæssancens og reformationens tid, hvor nye idéer udfordrede autoriteterne, mens lugten fra kætterbålene stadig lå over byernes torve. Glasmageren, bogtrykkeren og lægen Isak Juan da Costa og hans datter Juana vandrer på kryds og tværs i Europa, diskriminerede og forfulgte, i en evig jagt på et fristed. Isak er ikke bare jøde, han er også en af dem der tør sætte spørgsmålstegn ved de vedtagne sandheder og bliver derfor tvunget til at leve et liv i landflygtighed - med skiftende identiteter og stadige oprud. Han forfatter religiøse skrifter og publicerer dem i al hemmelighed - med fare for sit eget liv.

Til sidst finder han og datteren et fristed i Amsterdam, hvor Isak får arbejde på et glasværk under navnet Johannes Cartophilus, mens Juana må leve forklædt som drengen Juan. Men hvor længe kan Juana skjule at hun er i færd med at blive kvinde? Hvordan undgår de at katastrofen rammer dem? Og hvad har skæbnen i vente for Juana? Undervejs i romanen møder vi et stort persongalleri af høj og lav, jøder og kristne, kættere og rettroende, kardinaler og korrekturlæsere. Og historiske personer som den flamske maler Pieter Breueghel og den spanske læge og teolog Miguel de Serveto, der blev brændt som kætter, blander sig med opdigtede personer.

Den evige jøde er en medrivende historie, som afslører, at Hobæk Haff har et stort kendskab til livet i 1500-tallet. Dybest set kan romanen også læses som en historie om vor tids rodløse mennesker, der føler sig eksistentielt hjemløse. Og slutningen på bogen bryder da også med den historisk-realistiske stil og former sig som en besk kommentar til vor tid: Juana, ramt af sin skæbne, får et profetisk syn hvor hun lugter røgen fra Auschwitz og for sit indre øje ser en jøde med et maskingevær i hånden. En slutning der kun kan læses som en kommentar til konflikten mellem jøder og palæstinensere, hvor det er de sidste som er de forfulgte og hjemløse.

Bonusinfo:

Bergljot Hobæk Haff

Bergljot Hobæk Haff (født 1. maj 1925 i Botne, død 12. februar 2016) var en norsk forfatter. Hun blev uddannet lærer i Oslo og København. Efter sin læreruddannelse i Oslo boede hun 24 år i Danmark, før hun vendte tilbage.

Haff havde igennem hele sin forfatterkarriere fået kritikernes ros for sine værker, som gennemgående var historiske romaner med dybt originale synsvinkler. Det var først med **Jeg, Bakunin** og **Den guddommelige tragedie**, som udkom i hhv. 1983 og 1989 at hun fik sit helt store gennembrud. **Skammen** som udkom da hun var 71. år, blev en publikums succes med sin skildring af et NS-barns liv gennem 60 år. Succesen blev senere opfulgt med en dramatisering af **Skammen** på Nationalteatret i 1999, med Anne Krigsvoll i den prisbelønnede hovedrolle som Idun Hov.

Haffs bøger er oversat til engelsk, fransk, nederlandsk, spansk, italiensk og litauisk.